

gelse for Regeringen, at den til Eksempel gav Regeringen Lov til at ekspropriere Varer, som kunde være af Betydning for Landets Forsyning; ja ogsaa, at den kunde give Regeringen Lov til at fastsætte en Maksimalpris, ansaa vi for utvivlsomt. Jeg fremhævede endog, at den kunde berettigede Regeringen til i visse særlige Tilfælde, hvor det var ganske paakrævet, at gøre sig til Eneforhandler af visse Varer. Alt dette udtalte jeg paa Udvalgets Vegne, og det var den Erkendelse, vi kom til. Men det er heller ikke faldet mig eller nogen anden af mit Parti ind at benægte, at Regeringen har denne Ret til i Henhold til Loven af 7. August at handle saaledes, som den har gjort her, det vil sige: fastsætte en Maksimalpris. En anden Sag er, og deri er der ikke mindste Modsigelse, at vi kan finde og finder, at det er upaa-krævet, uheldigt under en Situation som den, der foreligger, at gaa til Fastsættelse af en Maksimalpris paa Rug, og at den Pris, der er fastsat, ikke stemmer med den virkelige Pris, ikke er en Pris, der giver fuld Erstatning. Der er mellem disse to Ting ingen Modsigelse.

Jeg maa beklage den meget lidenskabelige Tone, der har hersket under denne Forhandling, og det forekommer mig, at den paa mere end een Maade er kommet ud over alle rimelige Grænser. Det er blevet paastaet, at det er Venstres Forespørgsel og den af Venstre foreslaaede Dagsorden, der skaber Uro i Landet, og at, hvis der bliver vakt Indignation mod Maksimalprisen og hvad dermed hænger sammen, er det en Følge af den Uro, man derved har vakt. Det er en fuldkommen Forveksling af Aarsag og Virkning. Der har ude i Landet, og det kan den høje Regering ikke være blind for, ganske selvstændigt og uafhængigt rejst sig — og naturligvis særlig i de Amter, der blev haardest ramt af denne Foranstaltning — en stor Harme og Uvillie. At dette ikke har noget med Politik at gøre, bevises aller bedst derved, at adskillige af den høje Regerings egne fremragende politiske Tilhængere er blevet grebet af denne misbilligende Følelse overfor, hvad der er foregaaet, ja, at de delvis endogsaa har hilst denne Foranstaltning med ligefrem Uvillie. Der er i Dag af det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen) fremhævet et slaaende Eksempel derpaa i Forstander Madsen-Mygdaals Artikel. Nej, denne Bevægelse er opstaaet paa ganske naturlig Grund, og den var saa stærk, at det var en Sely-

følge, at den fandt et Udtryk herinde. Nu skal jeg aldeles ikke komme ind paa Kærnen i denne Sag af flere Grunde; den er jo blevet saa udførligt behandlet her, og jeg kan med Hensyn til Sagens Realitet fuldt ud slutte mig til, hvad der er udtalt af mit Partis Ordfører (P. Th. Nielsen), saa jeg behøver ikke at komme ind paa disse Realiteter.

Men der er to Ting, jeg ikke kan undlade at sige. Det er for det første ganske ubilligt, naar man fra visse Sider har villet fremstille det, som om Landbostanden skulde være i særlig Grad uvillig til at bringe Ofre, eller særlig ømskindet under den nuværende Situation. Jeg vover derimod at sætte et Ord, som jeg ikke tror, nogen kan bestride, nemlig, at der er ikke nogen enkelt næringsdrivende Stand i Landet, som med god Villie har fundet sig i saa stort et Tab paa Grund af det offentlige Indgriben i Situationen som Landbostanden; der er ikke nogen enkelt næringsdrivende Stand, der ved offentlig Indgriben er ramt af saa vidtgaaende og byrdefulde Foranstaltninger, som Fastsættelsen af Forbud mod Opfodring af Rug og Hvede er. Og denne Foranstaltning fremkom efter Forhandling med Landboforeningerne, den fremkom paa deres Tilskyndelse og Opfordring, og det ærede Medlem for Horsens Landkreds, der sad som særlig Landborepræsentant i Prisreguleringskommissionen, sluttede sig dertil.

Det er den ene Kendsgerning, jeg ønsker at fremhæve. Den anden er denne, at man har karakteriseret de fra Venstres Side fremkomne Udtalelser, som om de havde til Hensigt at søge at presse Priserne saa højt op som muligt. Man har brugt Udtrykket „Brødfordyrer“, maaske ikke her i Tinget (Stemmer: Jo.). Naa, maaske ogsaa her i Tinget, jeg har været saa heldig ikke at høre det, men i hvert Tilfælde har man i rigelig Grad brugt det udenfor Tinget. Nu spørger jeg, om den Foranstaltning — lad nu være, at den højttæredede Indenrigsminister tror, at det er en Foranstaltning, der meget vanskeligt kan gennemføres, og mener, at det er en stærkt socialistisk farvet Foranstaltning — jeg skal ikke komme ind paa Realiteten af den — at indkøbe Rug i Udlandet og sælge denne Rug til en Pris, der er væsentlig lavere end Indkøbsprisen, jeg spørger: Er det en Foranstaltning, der er egnet til at fordyre Brødet, er det en Foranstaltning, der er egnet til at sætte Rugpriserne i Vejret? Jeg skulde mene, at det